

ORDENACIÓ DIACONAL – JORGE LUIS SALAS BARRIGA

Monestir de Santa Maria de Ripoll / 18-5-2014, Diumenge cinquè de Pasqua / Any A

Sr. Rector del Seminari diocesà de Vic,
 Sr. Rector de les parròquies de Santa Maria i de Sant Josep Obrer de Ripoll,
 Sr. Rector del Seminari Interdiocesà de la Tarraconense,
 Germans preveres i diaques,
 Familiars de Jorge Luís,
 Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

En el goig de la Pasqua, que va donant fruits de vida cristiana, avui la nostra diòcesi viu el goig de l'ordenació diaconal del nostre germà Jorge Luis Salas. Un alumne del nostre Seminari rep l'ordenació en aquest temple del monestir de Santa Maria de Ripoll, ja que és en les parròquies d'aquesta comtal vila de Ripoll on és acollit i viu l'experiència de la fe cristiana i de la pràctica pastoral. Aquest monestir, lloc de gran història i bellesa, testimoni de fets cabdals per a la nostra pàtria, escola de fe cristiana feta vida, litúrgia, cultura i bellesa, ara, en els inicis del segle XXI, és testimoni de com l'Església de Crist continua lluitant per viure la seva fe cristiana i malda perquè els ministres de Crist no manquin per al servei dels qui volen viure la seva fe, per al servei també d'aquells que, des del més pregon del seu cor, cerquen Crist.

L'ordenació d'un fill de l'Església significa incorporar-lo als ministeris de servei a favor de tot el Poble de Déu. Avui Jorge Luis rebrà el sagrament de l'orde en el grau de diaca. Mitjançant la imposició de les mans i la pregària d'ordenació del bisbe serà incorporat a l'orde dels diaques, perquè pugui servir, no ja com una sola opció personal, sinó com un ministeri, un servei, un encàrrec de l'Església. L'acció de l'Esperit Sant en el seu cor, amb la gràcia pròpia d'aquest sagrament de l'ordenació diaconal, farà possible que ell sigui, enmig de la comunitat i del món, presència de Crist, el Senyor, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la vida per molts (cf. Mc 10,45).

Amb aquest ritu propi de l'ordenació diaconal seguirem la tradició de l'Església que ens ve dels mateixos apòstols i que, durant aquests dos mil anys, l'Església no ha deixat d'escollir i de consagrar alguns dels seus fills perquè enmig de la comunitat cristiana hi hagi el ministeri dels diaques. Ho hem escoltat en la primera lectura de la nostra celebració eucarística, i en farem objecte de la pregària d'ordenació, tot adreçant-nos al Pare: «Al principi de l'Església, els Apòstols del vostre Fill, guiats per l'Esperit Sant, elegiren, per col·laboradors seus en el ministeri de cada dia, set homes benvistos de tothom, i, per l'oració i la imposició de les mans, els encarregaren el servei dels pobres, perquè ells, els Apòstols, es poguessin dedicar més plenament a l'oració i a la predicació de la paraula.» Adonem-nos bé que aquest ministeri apareix en els inicis de l'Església i és un ministeri que neix sota el guiatge de l'Esperit Sant. Amb fidelitat l'Església l'ha custodiat i ara, com a fruit del Concili Vaticà II, s'ha restituit com a grau estable, perquè no manqui en l'Església aquest ministeri que ve dels mateixos Apòstols.

En la institució dels diaques, d'aquells primers set diaques de l'Església, apareix amb claredat la importància de la caritat com a obra dels deixebles de Crist. No s'entén de cap manera una Església sense la caritat. La veritat de l'església és l'amor i res més que l'amor. L'essència de l'Església és la caritat, la missió de l'Església és la caritat. L'Església ha nascut i, de fet, reneix contínuament, del cor obert de Crist en la creu. La seva essència és l'amor misericordiós de Déu manifestat plenament en la donació

plena del seu fill, donant-se del tot en l'obediència amorosa al Pare i per a la salvació de la humanitat. I la missió de l'Església és la de deixar-se omplir de l'amor de Déu per portar-lo a tots els homes, sense cap distinció, assedegats de l'amor que no mor mai. Per això els set primers diaques tenien la missió de distribuir l'ajuda als pobres. I també per això els veiem després en l'anunci de l'evangeli. I també per això l'Església els ha volgut sempre al servei de l'altar de Crist i en el servei de la distribució de l'Eucaristia. És la triple diaconia de l'altar, de l'evangelització, de la caritat. Triple diaconia o servei que és l'única diaconia de l'Església, la de la caritat, que té el seu centre en la taula eucarística, precedida per la caritat de la paraula de vida, en la predicació i l'evangelització, i continuada en la caritat en el servei dels germans, especialment dels més pobres i necessitats. I és també la caritat en la seva màxima expressió, donar la vida per Crist i pels germans, com ho féu el primer màrtir de Crist, el diaca sant Esteve.

Benvolgut fill, Jorge Luís, és gran el do que avui reps a favor dels altres, al servei de la comunitat cristiana. Avui rebràs el do del sagrament de l'orde en el grau de diaca en el camí vers el sacerdoci ministerial. En el teu cor has anat fent el discerniment de la voluntat de Déu per a tu, des del Perú natal fins aquesta diòcesi de Vic. La providència ha volgut que et possessis a disposició d'aquesta Església diocesana necessitada de pastors per a servir millor les comunitats cristianes. Avui rebràs el diaconat; però pensa que, encara que rebis el sacerdoci ministerial, el do rebut avui no serà mai esborrat, no deixaràs mai de ser diaca. Encara més, un cristià no pot rebre el sacerdoci ministerial si abans no ha estat diaca a favor de la comunitat. El servei com a do i com a tasca és indispensable per al qui enmig de la comunitat ha de ser servidor, essent presència de Crist Pastor, en els ministeris presbiteral i episcopal.

Els ministeris de comunió en l'Església, el diaconat, el presbiterat i l'episcopat, no es poden entendre sense l'Església, sense la comunitat dels creients en Crist; aquesta Església, el nou Israel, a la qual l'apòstol sant Pere amb mirada agraïda diu: *Vosaltres sou un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu, perquè proclameu la lloança d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable*. Els ministeris en l'Església estan al servei de tota la comunitat cristiana, de tots i cada un dels seus membres per tal de viure amb plenitud el seu sacerdoci reial en la santedat pròpia dels fills de Déu. Com ens recorda el segon Concili Vaticà, «tots els fidels cristians, de qualsevol condició i estat, dotats de tants i tan grans mitjans de salvació, són cridats pel Senyor, cadascú pel seu camí, a la perfecció de la santedat amb què el mateix Pare és perfecte» (LG, 11).

I tots els ministeris de comunió i l'Església tota no es poden entendre de cap manera sense Crist. *Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi... Qui em veu a mi, veu el Pare*, va dir Jesús en resposta a Tomàs, i ens ho diu a nosaltres, els membres del seu Cos en els inicis del segle XXI. Ens ho diu en una societat pluralista que posa en tela de judici moltes seguretats. Ens ho diu en un món on hi ha present, de manera subtil, una dictadura del relativisme, amb la qual no es pot parlar de la veritat sense ser acusat d'intolerant. Ens ho diu en un món on és exaltada la llibertat com a única realitat per a entendre la vida i la relació amb Déu i amb els altres.

Els cristians som els qui ens hem trobat amb Jesús i en el nostre cor hem sentit les seves paraules: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida.» Les hem sentides i no podem fer res més que seguir-lo, que donar-nos a ell. Perquè si ell és el camí, ja sabem per on hem d'anar; si ell és la veritat, ja sabem de qui ens podem fiar; si ell és la vida, ja

sabem a qui hem de lliurar la nostra vida, per qui hem de donar la vida. Sí, germans, el cristià és un seguidor de Jesús. Ser cristià no és conformar-se a una llei, a unes pràctiques, sinó seguir una Persona, seguir el qui és el Vivent, el qui viu per sempre; el qui és sempre al nostre costat cada dia, per il·luminar-nos, per enfortir-nos, per alliberar-nos. Jesús és camí i meta; camí en la seva humanitat, meta en la seva divinitat. Jesús és la veritat; en ell hi ha la fiabilitat, la lleialtat i la veritat de Déu a favor de l'home; en ell hi ha la resposta als interrogants més pregons del cor de tot home. Jesús és la vida que mai no s'acaba, la vida eterna, la vida en plenitud.

Jorge Luís, ja veus on et porta el ministeri de diaca que avui rebràs: a la donació a Crist i a la seva Església. El teu ministeri de diaca no ha de tenir cap altra finalitat que servir l'Església, tots i cada un dels seus membres, perquè en el rostre de tots ells i en el rostre de tota l'Església resplendeixi el Rostre de Crist. I tot això perquè Crist ens revela el Rostre del Pare. Ens ha dit avui en l'evangeli Jesús: *Qui em veu a mi veu el Pare*. La vida de la humanitat no té cap altre horitzó ni cal altra font que el Pare. Aquesta és la vida eterna que tots els homes anhelem. Aquesta és la caritat màxima que els homes esperen, moltes vegades sense adonar-se'n: que algú els doni a conèixer el nom de Jesús, perquè en ell puguin trobar el rostre resplendent del qui és l'Amor, i en ell puguin tenir vida a desdir: *La vida eterna és que us coneguim a vós, l'únic Déu veritable, i aquell que vós heu enviat, Jesucrist (Jn 17,3)*.

A santa Maria de Ripoll, de Catalunya Senyora, li demanem la seva intercessió pel nostre germà Jorge Luis que ara rebrà el sagrament de l'orde, en el grau de diaca, perquè sempre sigui fidel al ministeri de servei, en nom i en presència de Crist, enmig de l'Església i en el món. I també li demanem la seva intercessió perquè el Senyor ens doni la joia de tenir sacerdots per al servei de la nostra Església. Que ella, santa Maria, la noia que va saber escoltar i ser generosa, intercedeixi pels joves que aquí i ara el Senyor crida, perquè siguin promptes en lliurar-se a la voluntat de Déu per al servei de l'Evangeli. Amén.